

Povijest hrvatskog športa



- MRDUJA - VIŠE OD REGATE** (Herci Ganza Čaljkušić)----- str. 2
PREGRŠT KARATAŠKIH ODLIČJA (Besim Aliti)----- str. 6
ŠPORTSKI PEČAT HITRECA I PANDAKOVIĆA (Ivića Buljan)----- str. 8
IN MEMORIAM: IZTOK PUC / PAVLE JURINA (Dražen Pinević)----- str. 11



HRVATSKI OLIMPIJSKI ODBOR
CROATIAN OLYMPIC COMMITTEE

Mrduja



Tekst: HERCI GANZA ČALJKUŠIĆ
Fotografije: ARHIVA JK LABUD

Mrdujska regata posebna je po mnogočemu. U njoj nema gubitnika. Osjetiti se dijelom mnoštva, podijeliti vjetar sa stotinama jedara, uhvatiti brazdu tradicije i odjedriti novu stranicu Labudove povijesti, znači biti pobjednikom ove kratke, ali drage, jedinstvene regate

Jedriličarstvo u splitskom akvatoriju plod je stila življenja, beskrajne ljubavi ljudi prema moru i brodovima kojom je ovdašnjim stanovnicima isprepleten cijeli životni vijek. Premda je prvi jedriličarski klub na području Hrvatske osnovan 1876. godine na otoku Krku te i danas djeluje kao JK Plav, a u Splitu je 1890. osnovan Rowing and Yachting Club Adria koji je djelovao do 1928. godine, osobito važnu ulogu za razvoj športskog jedrenja u Hrvatskoj odigrao je Jedriličarski klub Labud

Po završetku Prvoga svjetskog rata, već 1918. godine, dvadesetak se splitskih gimnazijalaca, zaljubljenika u brodove, okupljalo prvo u prostoru brodogradilišta starog meštra Zuanina Koščine, a potom u potkrovlju kuće braće Kirhmajer, gdje su prema vlastitim nacrtima gradili prve gondole - sandoline i maštali o regatama i osnivanju svog kluba.

Krajem kolovoza 1924. na plovu od ondašnjeg splitskog kupališta Bagno Polo na Matejuški do današnje Ville Dalmacije na Mejama i natrag, prvi su put Labudovi oci izjedrili na regatu 23 guca i pasare. Nakon dvije uspješne regate kojima privlače pozornost sugrađana i vlasti, rješenjem velikog župana splitske oblasti Ivana Perovića, 11. studenoga 1924. godine, Labud službeno postaje jedriličarskim klubom s Pravilnikom i prostorijama u daščari Pomorske sekcije splitske Klasične gimnazije. U siječnju 1925. godine sazvana je osnivačka skupština na kojoj je

izabrana uprava kluba u sastavu: Jakov Kirhmajer (predsjednik), Nenad Grisogono, Mirko Antunović, Duško Mladinov i Petar Ljubić.

Labud je u međuratnom razdoblju, uz Hajduk, Gusar i Jadran, postao jezgrom splitskog športskog četverolista iz kojeg se rascvjetala legenda „najšportskijeg grada na svitu“. Jedna od povijesnih priča koju vezujemo za to razdoblje, a koja traje do danas, je Labudova Mrdujska regata, godišnja svetkovina pod jedrima koja se ne propušta.

Ta prekrasna priča počinje u listopadu 1927. godine kada su stoljetnu svađu među Bračanima i Šoltanima kome pripada otočić Mrduja razriješili jedriličari Labuda, pretvorivši je u oazu športskog prijateljstva svih koji vole more i brodove, jedra i vjetrove. Tada je sedam bijelih labudova prvi put isplovilo iz splitske gradske luke na 22 nautičke milje dugu rutu oko Mrduje i natrag. Regatu je idejno osmislio predsjednik najstarijeg splitskog jedriličarskog društva „Adria“ konte Toni Pavlović, koji je pobjedniku namijenio praktičnu nagradu - brijači aparat sa sistemom za oštrenje britvica.

Na jednoj od najljepših drvenih jedrilica koje i danas krasi Labudovu lučicu, „Magimi“, konte Toni je prvi, nakon izjednačene borbe s aktualnim predsjednikom Labuda inženjerom Žarkom Deškovićem na jedrilici „Lethe“, uplovio u cilj.

Tako je i neobična nagrada dospjela u Pavlovićeve ruke

- više od regate



Start jubilarne Mrdujske regate 2011. godine

a danas se čuva u privatnom arhivu njegovih potomaka - obitelji Nardelli.

Sačuvana su imena svih sudionika prve Mrdujske regate. Uz Antuna Pavlovića sudjelovali su: Mirko Antunović, Ivo i Petar Asić, Vlado i Zvonko Bužančić, Milan i Žarko Dešković, Duje i Milorad Družević, Mihovil Gattin, Lav i Nenad Grisogono, Frane Jukić, Jakov, Slavko i Zdenko Kirhmajer, Leo i Marin Lemešić, Dalibor, Petar i Zlatko Ljubić, Ivo i Frano Maroević, Ante Martinolić, Dragi Ljubić, Emil Mikasović, Dušan i Uroš Mladinov, Albert i Marin Pavlović, Andro Perišić, Vinko Reić te Miroslav i Neven Šegvić.

Do Drugoga svjetskog rata Mrdujska regata imala je isključivo klupski karakter. Na 14 regata (koje su se redovito održavale pred kraj regatne sezone), od 1927. do 1940. godine neizostavno su sudjelovali svi aktivni „labudaši“ na jedrilicama svih kategorija, što je dopuštao aktualni pravilnik. Nažalost, sačuvani su tek podaci o nekim pobjednicima - Karlu Baumannu s „Ledom II“ 1932. godine, Lovri Krstuloviću s „Nerezinkom“ 1938., te Žarku Deškoviću s „Poletom“ 1939. godine.

Nakon četverogodišnje ratne stanke Mrdujska regata se među prvima obnavlja već 1946. godine, a pobjedniku prve poslijeratne te ukupno 15. Mrduje, Bartulu Bonačiću s jedrilicom „Leptir“, pripada i titula „najbržeg broda godine u Dalmaciji“.

Labud širi krila, a s njom i Mrduja nadržava klupske okvire i postaje splitska, o čemu svjedoči sačuvani raspis regate iz 1951. godine koji dopušta sudjelovanje članovima ondašnjih klubova „Mornar“ i „Vicko Krstulović“ te se tijekom pedesetih broj jedrilica koje sudjeluju na regati redovito kreće iznad 20, da bi 1959. godine bilo zabilježeno čak 50 jedrilica „s razapetim špinakerima i balon flokovima“ koji su po laganom jutarnjem burinu iz splitske luke zaplovili prema Mrduji.

Šezdesetih godina Mrdujska regata nadržava splitske okvire, a „labudaši“ postaju domaćini jedriličarima iz klubova diljem Dalmacije i drugih krajeva zemlje, što je

„PODGORKA“ - NAJTROFEJNIJI MORNAREV KRSTAŠ

Povijest Mrduje izvan Labudovih okvira prvi su počeli ispisivati prvi susjedi - jedriličari JK Mornar. Od 1947. do 2000. godine, na Mrdujskoj regati sudjelovala su 222 Mornareva broda koja su osvojila 67 prvih, 46 drugih i 42 treća mjesta. No, primat među najboljima pripada Mornarevom krstašu koji je pod imenom „Podgorka“, „Danica“ i „Sutjeska“ čak 11 puta bila najbrži brod Mrdujske regate. Prvi put pobjedu je „Podgorka“ odnijela 1947. godine s kormilarom Štukom, drugi put pod imenom „Sutjeska“ 1948. s kormilarom Ivom Šatara, a idući pisani trag vodi nas do 1952. godine kad je pod imenom „Danica“ za pobjedničkim kormilom bio M. Ostojić.

Ovaj je krstaš Mrduju osvojio i 1950., 1951., 1959. i 1964. godine.

Godine 1972. i 1975. pobjedničkim krstašem kormilaro je

Tonći Mitrović, godine 1976. Andrija Sapunara, a 1990. godine Vlado Papić.

U bogatom sazviježđu sjajnih pobjeda ovog „Mornarevog“ krstaša jedna je ostala zapisana zlatnim slovima. Godine 1975. kormilar Tonći Mitrović, zahvaljujući jakom južnom vjetru, koji je na mahove dosežao i do 7 bofora, odjedrio je mrdujsku regatnu rutu za samo 2 sata i 20 minuta što je pune 33 godine, do uspjeha „Shining maxi Umago“ 2008., bio rekord regate.



Posada „Podgorke“ 1976. godine pod vodstvom kormilara Andrije Sapunara

PRVI TRIJUMF BUDUĆIH ZVIJEZDA

Na Mrdujskoj regati pehar se tradicionalno uručuje najmlađem sudioniku, ali i najbržem kormilaru u dobi od 18 do 21 godine pod imenom Pehar Tonka Bibića. Tako mrdujski pehar najčešće postaje prvim peharom budućih športskih zvijezda, a Mrduja osigurava sebi budućnost.

No, dogodilo se 1987. godine da je mladost pobijedila iskustvo i ispisala još jednu zanimljivu mrdujsku storiju. Osvajač pehara „Slobodne Dalmacije“ za ukupnog pobjednika na 56. Mrdujskoj regati bila je Labudova posada jedrilice „Lethe IV“. Ovaj put, međutim, njome nije kormilario njen vlasnik i pobjednik regate 1984. godine Vinko Jerković, već njegov sedamnaestogodišnji sin Niko. I svi ostali članovi posade bili su nepunoljetni srednjoškolci: Karlo Kuret, Stipe Marinović, Damir Bulić i Željko Šegvić koji su pobjedom u konkurenciji 96 brodova s oko 380 sudionika zabilježili pravi pothvat!

U NEMIRNOM VREMENU

DOMINACIJA „NEMIRA“

Domovinski rat nije zaustavio tradiciju Mrdujske regate. Od 1991. do 1995. upisan je novi rekord u bogatu Labudovu knjigu uspjeha. Pet godina za redom jedan je kormilar osvojio prestižni naslov najboljeg na Mrdujskoj regati. Tko drugi nego jedan od najtrofejnijih labudaških natjecatelja svih vremena - Branko Širola sa svojim „Nemirom V“. Nemoguće je nabrojiti sve pehare i uspjehe koje je Širola osvojio tijekom pola stoljeća koliko je proveo pod „labudaškim“ jedrima. Od pobjeda na državnim prvenstvima 1958. u klasi L-5 s posadom Jelačić, Restović, 1976. s Filipom Zoričićem u klasi FD te 1988., 1992. i 1994. u klasi regatnih krstaša.

Godina 1970. ipak je bila najuspješnija za ovog vrsnog jedriličara u malim klasama - s Antom Bracom Ivančićem kao kormilarom, osvojio je europsko srebro u klasi šljuka te prvo mjesto na XV. Prvenstvu Jadrana u jedrenju. Branko Širola je odsanjao pod jedrima mnoge „labudaške“ snove, a pobjedama na Mrduji pet godina za redom njegov je „Nemir V“ podigao letvicu visoko i upisao uspjeh kakav će se teško ponoviti.



Branko Širola - uzastopni peterostruki pobjednik Mrduje



„Magima“ je jedna od najljepših jedrilica predratnog Labuda. Ime joj je nastalo kao složenica prvih slogova imena kćeri vlasnika kontea Tona Pavlovića - Mariana, Giustina i Margerita. „Magimu“ je poslije rata kupio jedan od Labudovih utemeljitelja Dalibor Ljubić te joj nadjenio ime „Stanka“.

upisalo nove rekorde u broju sudionika ove sve popularnije regate.

Sredinom sedamdesetih dolazi do značajnijih promjena. Nakon što se 1974. godine jedna manja jedrilica uslijed jakog juga potopila, ukinuto je sudjelovanje malih klasnih jedrilica. Premda je u to vrijeme bilo nemoguće regatu osmisliti kao marketinški privlačnu i izdignuti je na razinu unosnog projekta, u organizacijskom smislu također je došlo do pozitivnih promjena pod vodstvom tadašnjeg predsjednika Borisa Vujnovića. U skladu s ondašnjim mogućnostima, zahvaljujući okretnosti članova Organizacijskog odbora, Mrdujska je regata zabilježila važan skok u kvaliteti organizacije uključivši u vidu donacija ondašnje privredno jake gradske resurse.

Drugi skok Mrdujska je regata imala u osamdesetima, za vrijeme predsjedavanja Veljka Bakašuna, kada su se udarili temelji današnjoj profesionalno organiziranoj, marketinški osmišljenoj i medijski popraćenoj regati.

Mrduja, kako ovu regatu nazivaju svi koji u njoj sudjeluju, postala je tradicijom, folklornim naslijeđem ovog podneblja, redovnim susretištem svih hrvatskih jedriličara.

Regata je uspjela zadržati kontinuitet usprkos ratnih zbivanja u prvoj polovini devedesetih, a konačni procvat koji je Mrduju promovirao u jedinstvenu športsku feštu međunarodnih razmjera, uslijedio je na prijelazu tisućljeća.

Mrduja je prerasla kapacitete Labudove lučice po svim zbivanjima (brojni zabavni programi u kojima sudjeluju estradno-športske zvijezde) i broju sudionika (znalo ih je biti i do 2000). Prerasla je i gabarite splitske Gradske luke



Godine 1932. s kopna prate start regate slijeva: predsjednik Kluba Žarko Dešković, čuveni projektant jedrilica Ante Martinolić, prvi predsjednik Jakov Kirhmajer te konte Toni Pavlović



Pobjednici jubilarne 80. Mrdujske regate

(s čak 320 jedrilica) i prešla granice te postala atraktivna destinacija na europskom jedriličarskom zemljovidu...

Ali Mrduja je sačuvala blagu narav i prijateljsku dušu obiteljske regate, premda se obitelj proširila. Jer, svatko tko dođe na Mrduju osjeti taj jedinstveni šarm kojemu se poželi vratiti. I koliko je prestižno osvojiti Mrduju, toliko ju je važno osjetiti, doživjeti, odjedriti, izguštati.

Mrduja je ispreplela i dalje preplicke povijest i sadašnjost, starost i mladost. U njoj sudjeluju 90-godišnji veterani i njihovi prauunci.

Pod jedra stanu cijele obitelji. To je regata koja čuva najljepše športsko geslo o važnosti sudjelovanja te stoga redovito start u splitskoj luci dijele najsuvremenije super-jurilice od kompozitnog karbona pripremljene za najžešće okršaje i oldtajmeri kojima je to prigoda razgibati stare kosti.

Mrdujska regata posebna je po mnogočemu. U njoj nema gubitnika. Osjetiti se dijelom mnoštva, podijeliti vjetar sa stotinama jedara, uhvatiti brazdu tradicije i odjedriti novu stranicu Labudove povijesti, znači biti pobjednikom ove kratke, ali drage, jedinstvene regate.

Među posebnostima svakako je i broj pehara koji se dodjeljuju: najbržem brodu regate u ukupnoj konkurenciji, najbržim krstašima svake skupine, najbržoj Labudovoj jedrilici, najbržoj ženskoj posadi, najbržoj jedrilici do Mrduje, posljednjoj jedrilici, najmlađoj i najstarijoj posadi, najstarijem sudioniku, te brojne pojedinačne nagrade za višegodišnju vjernost.

Ipak, zlatnim slovima u povijest regate ove se godine



POZIV NA SURADNJU

Članovi Jedriličarskog kluba „Labud“ Mario Stipinović i Rudolfa Širola Kliškić već nekoliko godina prikupljaju dokumentaciju o povijesti jedrenja na području Hrvatske u želji da ih objedine u reprezentativnoj monografiji Hrvatskog jedriličarskog saveza. Ovim putem pozivaju sve jedriličare koji su sudjelovali na nekoj regati olimpijskih, neolimpijskih klasa i klase krstaša da im pošalju svoje rezultate na adresu: JK „Labud“, Uvala Baluni 9, 21 000 Split ili na e-mail en.hr.jedrenja@gmail.com. Također se mole svi oni koji u svojim osobnim arhivima imaju podatke i fotografije regata u Hrvatskoj da ih kontaktiraju. Svi materijali bit će skenirani i uredno vraćeni vlasnicima.

po osamdeseti put upisalo ime apsolutnog pobjednika - najbrže jedrilice koja je prva uplovila u cilj. Dana 24. rujna 2011. godine 2300 jedriličara na čak 250 jedrilica sudjelovalo je na 80. obljetničkoj Mrdujskoj regati. Premda je u posljednjih deset godina koje u regatnom svijetu nazivamo „godine karbona“ samo jednom Labudova posada (2007.) osvojila Mrduju, ove je godine ovaj najdraži i najprestižniji naslov pobjednika najstarije i jedne od najmasovnijih regata na Mediteranu pripao posadi „Anadore“ slavljeničkog kluba kojim je kormilario olimpijac Mate Arapov...



Enver Idrizi



Mirna Šenjug



Danil Domdjoni
i Jelena Kovačević



Karate klub "Lika"

Pregršt karataških odličja

Tekst: BESIM ALITI

Karate je, prema broju odličja, najuspješniji hrvatski šport od osamostaljenja do danas. Zaista se može reći da je odigrao fantastičnu ulogu ambasadora Hrvatske i predstavio našu zemlju na najljepši mogući način.

Kao i u većini europskih zemalja, karate se u Hrvatskoj počeo razvijati u sklopu postojećih judo klubova: 1960. godine korejski trener Trin Tan Tana prvi je demonstrirao karate vještinu u Hrvatskoj, u dvorani Akademskog judo kluba Mladost u Zagrebu. Nakon njega seminare počinju održavati i japanski instruktori, pa je tako 1964. seminar održao Tetsui Murakami, a nakon njega slijedili su i Voshinao Nanbu 1967., Tatstuo Mochizuki 1969., Hanshi Chojiro Tani 1969., Vashuhiro Suzuki 1971., Šatoru Hanai 1972., te Taiji Kase 1973. godine.

Prvi karate klub osnovan je krajem 1966. pod nazivom Lika, a od 1974. nosi naziv Karate klub Polet. Novoosnovani karate klubovi se 1967. udružuju u Karate odbor Hrvatske čiji je prvi predsjednik bio Žarko Modrić. Godine 1970. osnovan je Karate savez Hrvatske čiji je predsjednik bio Radomir Potrebić, dok je 1972. osnovan Zagrebački karate savez na čelu s Eminom Topićem.

Prvo pojedinačno prvenstvo održano je 1972. u Zagrebu na Fakultetu za fizičku kulturu. Iste godine održano je i prvo juniorsko prvenstvo i prvo prvenstvo za žene, u borbama u dvorani Vojnog učilišta u Zagrebu. Prvi momčadski prvaci Hrvatske 1973. godine bili su karatisti Karate kluba Tempo, dok su na drugom momčadskom prvenstvu održanom u Varaždinu 1974. prvaci postali karatisti Karate kluba Polet.

Nositelji prvih crnih pojaseva (DAN zvanje) u Hrvatskoj bili su Berislav Jandrić (današnji predsjednik Zagrebačkog karate saveza) i Žarko Modrić koji su kasnije činili komisiju i dijelili ista zvanja diljem Hrvatske. Prvi sudački seminar održan je 1972. u Zagrebu, na Fakultetu za fizičku kulturu, pod vodstvom Berislava Jandrića i Radomira Potrebića, a prvi trenerski seminar održan je 1975. godine na Badiji u organizaciji zagrebačkog Fakulteta za fizičku kulturu.

Početak sedamdesetih godina dolazi do podjele u Europskoj karate federaciji. Dio nacionalnih saveza formira *All Europe Karate Federation* u kojoj dominantnu ulogu zadržavaju japanski instruktori Nakayama, Kase, Kanazawa, Chirai, Enoeda i Abe. Godine 1972. Jugoslavija je isključena iz Europske karate unije, da bi ponovno bila vraćena tek 1984.

Od sredine sedamdesetih, pa do kraja osamdesetih, nastupili su crni dani za hrvatski karate i samo su rijetki dospjivali na scenu osvajajući odličja na državnom prvenstvu Jugoslavije. Formiran je i ilegalan savez, a njegovi osnivači bili su disciplinski kažnjeni te su se neki prestali i baviti karateom.

Karate je bio prvi šport u Hrvatskoj koji je izišao iz jugoslavenskog saveza (1991. godine). Početkom Domovinskog rata formiran je krizni stožer koji su činili Berislav Jandrić, Branimir Kuleš, Želimir Feitl i drugi, a koji je prethodio osnivanju Hrvatskog karate saveza čiji je prvi predsjednik bio Branimir Kuleš, a za predsjednika sudačke komisije izabran je Berislav Jandrić. U kolovozu 1991. hrvatska je reprezentacija nastupila na otvorenom prvenstvu SAD-a. Hrvatski karate savez postao je članom Europske karate federacije 1992. na kongresu u Den Bosch (Nizozemska), da bi iste godine u španjolskoj Grenadi postao i članom Svjetske karate federacije.

Godine 1995. Branimira Kuleša na čelu saveza zamjenjuje Stjepan Čelan koji još uvijek obnaša dužnost predsjednika, a koji je 2004. u Rijeci, prilikom europskog prvenstva za kadete

i juniore, izabran za člana glavnog direktorija Europske karate federacije što predstavlja najveći uspjeh međunarodnog povezivanja Hrvatskog karate saveza. Godine 2003. u Bremen, Hrvatskoj je dodijeljena organizacija 46. Europskog prvenstva za seniore, što je ujedno i najveći karate događaj ikada u Hrvatskoj.

Prvi nastup reprezentacije Hrvatske bio je 1972. godine u Zagrebu u Dömu športova (u sastavu Donatović, Potrebić, Gaćina, Mikulek, Deverić, Remenar, Bilandžić, Feitl, Tenodi i Jelić) protiv reprezentacije Austrije, a završio je pobjedom Hrvatske 11:9. Kao što je ranije spomenuto, slijedili su crni dani hrvatskog karatea, a prava afirmacija započinje krajem osamdesetih i početkom devedesetih godina.

Godine 1989. Damir Pejić osvaja europsko kadetsko brončano odličje u Parizu, dok Džezmir Muratagić osvaja dva europska seniorska brončana odličja, i to u Podgorici 1989. godine i u Beču 1990. Iste godine, Goran Romić osvaja svjetsko seniorsko brončano odličje u Meksiku.

Istodobno sa stvaranjem neovisne Hrvatske, dolaze i veliki uspjesi Envera Idrizija koji u razdoblju od 1992. do 1995. godine osvaja čak 8 odličja na svjetskim i europskim seniorskim prvenstvima, i to 4 svjetska (jedno zlatno, dva srebrna i jedno brončano) i 4 europska (dva zlatna i dva srebrna) odličja.

U istom razdoblju, Olivera Šimić osvaja svjetsko, a Milica Aljinović europsko brončano odličje. Nažalost, zbog incidenta na Svjetskom kupu koji se veže uz Envera Idrizija i njegove navijače, Hrvatska je dvije godine bila suspendirana i nije smjela nastupati na svjetskim i europskim prvenstvima.

Godine 1997. Goran Romić osvaja srebrnu medalju, Lana Susović brončanu, a već sljedeće godine ženska ekipa brončano seniorsko odličje.

Jedan od najboljih karatista svijeta, Belgijanac Junior Lefevre, 1999. dobiva hrvatsko državljanstvo i iste godine donosi Hrvatskoj čak 3 odličja s velikih prvenstava - 2 seniorska i jedno juniorsko europsko zlato. Iste godine Lana Susović osvaja svjetsko, a Lea Iskra europsko brončano odličje.

Dogodine Lefevre donosi još dva seniorska odličja (europsko brončano i svjetsko zlatno), a već sljedeće godine osvaja broncu na europskom prvenstvu.

Lefevre 2002. godine ponovno stupa na scenu te osvaja srebrno odličje na europskom prvenstvu. Kataške ekipe također osvajaju odličja - ženska ekipa europsku, a muška svjetsku broncu.

Tad stiže i 2003. godina te postaje do tada najuspješnija u povijesti hrvatskog karatea, a karakterizira ju 11 pojedinačnih i 3 ekipne kolajne u svim uzrasnim kategorijama. Izdvojiti ćemo seniorska odličja: Jelena Kovačević osvaja europsko brončano, a Petra Narandža europsko srebrno odličje. Junior Lefevre i Kristijan Novak osvajaju europske bronce, što također uspijeva i ženskoj kataškoj ekipi i muškoj momčadi u borbama, čije odličje predstavlja ujedno i prvo momčadsko seniorsko odličje u borbama.

Sljedeće, 2004. godine, Dario Svetić i Kristijan Novak osvajaju dvije europske bronce, a Alen Zamlić svjetsko brončano odličje.

Godine 2005. muška momčad osvaja europsku brončanu medalju, Petra Narandža postaje prvakinja Europe, a Goran Lučin osvaja broncu, dok 2006. Jelena Kovačević i Kristijan Novak osvajaju europska srebrna, a Danil Domdjoni i Mirna Šenjug brončana odličja. Marko Lučić osvaja svjetsku seniorsku broncu.

Europsko prvenstvo u Bratislavi 2007. ostaje u sjećanju Mirni Šenjug koja se penje na krov Europe u katama. Na istom prvenstvu Alen Zamlić osvaja srebrnu medalju u teškoj kategoriji.

U Talinnu (Estonija) 2008. godine održano je europsko prvenstvo, a domaćin svjetskog bio je Tokio. Mirna Šenjug osvaja europsko zlatno, a ženska kataška ekipa srebrno odličje. Danil Domdjoni osvaja sve što se moglo i fanatičnim nastupima osvaja europsko i svjetsko zlatno odličje! Neven Martić i Ema Aničić postaju osvajačice svjetske brončane medalje.

Stigla je i 2009. i dugo očekivani spektakl u Zagrebu. Hrvatska je ugostila 46. europsko prvenstvo u karateu, a na odlično medijski popraćenom događaju nije izostalo hrvatskih odličja. Petra Volf i Jelena Kovačević postale su prvakinje Europe u svojim kategorijama, Mirna Šenjug osvojila je brončano odličje, dok je u muškom dijelu sjajno zlato iz Talinna obranio Danil Domdjoni. Ženska kataška ekipa osvojila je brončanu medalju

Na europskom prvenstvu u Ateni 2010. Hrvatskoj su pripala četiri odličja. Mirni Šenjug zlato, Jelena Kovačević i Ana Mariji Čelan srebro, a Danilu Domdjoniju bronca.

Na svjetskom prvenstvu u Beogradu 2011., ženska ekipa osvojila je brončanu medalju, što je također uspjelo i Jeleni Kovačević i Mirni Šenjug pojedinačno.

I napokon, slijedilo je europsko prvenstvo u Zürichu. Muška je ekipa u borbama osvojila brončanu medalju, a isto je uspjelo i Peri Vučiću što je prva medalja u teškoj kategoriji nakon 2007. i Alena Zamlića. Jelena Kovačević osvojila je srebro, dok su Ivona Tubić, Ana Marija Čelan i Mirna Šenjug osvojile bronce.

Karate je, prema broju odličja, najuspješniji hrvatski šport od osamostaljenja do danas. Zaista se može reći da je odigrao fantastičnu ulogu ambasadora Hrvatske i predstavio našu zemlju na najljepši mogući način. A najveća hrvatska imena koja će ostati zapisana u analima svjetskoga karatea svakako su Danil Domdjoni, Jelena Kovačević, Mirna Šenjug, Petra Narandža, Enver Idrizi, no ne treba zaboraviti ni sve ostale "medaljaše".

LITERATURA

Hećimović, P., Povijest Karate kluba Croatia (Diplomski rad), Zagreb, Kineziološki fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2010.

Mrzak, D., Povijest Karate kluba Samobor Anindol (Diplomski rad), Zagreb, Kineziološki fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2008.

Sertić, H., Osnove boričkih sportova. Zagreb, Kineziološki fakultet Sveučilišta u Zagrebu, 2004.

Hrvatski karate savez (2011.) /on line/ <http://www.karate.hr>

Karate klub Hrvatski dragovoljac (2011.) /on line/ <http://www.kkhd.hr>

Karate klub Tempo (2011.) /on line/ <http://www.karate-tempo.hr>

Posebna zahvala:

Ante Čutura - trener Karate kluba Hrvatski dragovoljac

Branimir Kuleš - prvi predsjednik Hrvatskog karate saveza

Športski pečat Hitreca i Pandakovića

Tekst: IVICA BULJAN

Fotografije: ARHIV HRVATSKOG ŠPORTSKOG MUZEJA

Ove godine navršava se 100 godina od rođenja jednog od najvećih hrvatskih nogometaša Ivana „Ice“ Hitreca te 120. godišnjica rođenja Ante Pandakovića - športaša i športskog djelatnika

Bratski parovi u hrvatskom nogometu, ali i općenito u športu, vrlo su česta pojava. Oni su svojim igrama, ali i djelovanjem u nogometu, odnosno športu općenito davali snažan pečat. Sjetimo se samo najsvježijeg bratskog para, koji i te kako nedostaje sadašnjoj nogometnoj vrsti, našim „vatrenima“, braće Kovač, Roberta i Nike, kapetana momčadi i produžene trenerske ruke izbornika Slavena Bilića na terenu.

Duga je lista nogometne braće još od vremena Luke i Fabijana Kalitnerne, Joze i Frane Matošića, Zlatka i Željka Čaljkovskog, Ivica i Drage Horvata, Stjepana, Otta i Vili-ma Bobeka, Zvonka i Iva Bega, Zlatka i Zorana Vujevića, Marka i Tomislava Mlinarića, Stojana, Zorana i Zdravka Mamića, Zvonimira i Dražena Bobana, Darija i Josipa Šimića, pa sve do aktualnih Anasa i Ahmada Sharbinija, Zvonka i Alena Pamića i tako dalje.

Brojna su braća, ali i braća i sestre, u drugim športovima - poput najvećih hrvatskih športaša Janice i Ivica Kostelića, košarkaša Aleksandra i Dražena Petrovića, Lovre i Rate Tvrdića, vaterpolista Darija i Vjekoslava Kobeščaka, veslača Nikše i Siniše Skelina i drugih.

Svi oni su neki manje, neki više, ostavili veliki trag u hrvatskom športu. No, na ovom mjestu bavit ćemo se bratskim parovima, koji su još dvadesetih godina prošlog stoljeća kao igrači te potom športski djelatnici, udarali temelje hrvatskog športa.

Ove godine navršava se stota godišnjica rođenja jednog od najvećih hrvatskih igrača Ivana „Ice“ Hitreca, čiji je brat Rudolf Hitrec također bio jedan od najboljih igrača hrvatskog nogometa dvadesetih godina. Druga obljetnica koja se obilježava ove godine je 120. godišnjica rođe-

nja Ante Pandakovića, športaša, športskog djelatnika, predsjednika Nogometnog saveza Jugoslavije i izbornika nogometne reprezentacije Jugoslavije davnih dvadesetih godina prošlog stoljeća, čiju su okosnicu činili uglavnom hrvatski igrači. On je zajedno s bratom Mirkom bio jedan od najaktivnijih, prvo športaša (jedan od utemeljitelja hrvatskog skijanja), a potom i športskih djelatnika koji su obnašali brojne dužnosti u hrvatskom i onda jugoslaven-skom športu. Krenut ćemo od mlađe i športskoj javnosti poznatije braće...

Stariji Hitrec, Rudolf, rođen je 1903. godine i po završetku nogometne karijere jedno je vrijeme bio i nogometni dužnosnik te prvi izbornik nogometne reprezentacije, da bi se kasnije posvetio svojoj profesiji liječnika te je od kraja Drugog svjetskog rata dugi niz godina bio jedan od vodećih zagrebačkih internista. Rudolf Hitrec je kao primarijus od 1945.-1963. radio u tadašnjoj Vojnoj bolnici u Vlaškoj ulici gdje je vodio odjel interne s 200 kreveta. Što se tiče njegove nogometne karijere, punih 12 godina bio je aktivan nogometaš, igrač sredine terena, a najbolje partije ostvario je igrajući u famoznom srednjem redu Građanskog s Gustavom Remecom i imenjekom Rupecom.

Kako se u športskoj literaturi navodi, isticao se dobrim pregledom igre, velikom tehnikom i dobrim proigravanjima. Karijeru je započeo u Concordiji gdje je igrao od 1919. do 1921., da bi tad prešao u Građanski u kojem je ostao do 1930. i s kojim je osvojio prvenstva 1923., 1926. i 1928. Stariji Hitrec ima i jedan nastup za reprezentaciju Jugoslavije (protiv Bugarske, 3:1, 30. svibnja 1926. u Zagrebu), a izbornik reprezentacije bio je upravo - Ante Pandaković.

No, iako je Rudolf Hitrec bio vrlo poznat i priznat igrač, uvijek je bio u sjeni svog mlađeg brata, legendarnog Ivana „Ice“ Hitreca.

Nastankom Nezavisne Države Hrvatske došlo je do reorganizacije čitavog sustava, pa tako i športa (dakako i nogometa), te su na čelo Hrvatskog nogometnog saveza i njegovih podorganizacija imenovani povjerenici. Tadašnji Državni vođa tjelesnog odgoja i športa Miško Zebić, imenovao je dr. Rudolfa Hitreca za prvog nogometnog povjerenika, odnosno predsjednika Hrvatskog nogometnog saveza sa širim ovlastima, među kojima je bila i uloga izbornika.

Na prvu reprezentativnu utakmicu Hrvata u NDH nije

trebalo dugo čekati. Naime, već 15. lipnja 1941., dakle samo dva mjeseca od utemeljenja NDH-a, reprezentacija je, iako još ne i formalno član svjetske nogometne udruge - FIFA-e, nastupila u Beču protiv iskusne i snažne momčadi Njemačke i izgubila s visokih 1:5, što do danas spada u tri najveća poraza u povijesti hrvatske reprezentacije. Za tu utakmicu dužnost izbornika obnašao je sam povjerenik HNS-a dr. Rudolf Hitrec. Kako je nedugo potom, 4. srpnja, Miško Zebić imenovao za izbornika Bogdana Cuvaja, Rudolfu Hitrecu je to bila i jedina utakmica na položaju izbornika. Kasnije, do smrti 1970. godine, stariji Hitrec uglavnom će se baviti svojim pozivom liječnika.

„Niste slušali Carusa? E, onda vi i ne znate što je pjevanje. Niste gledali Hitreca? E, onda vi nemate pojma što je to nogomet.“ Tako je, kako piše doajen športskog novinarstva Zvonimir Magdić u tekstu „Legendo, ime ti je Hitrec“, odvjetnik i tajnik HAŠK-a Ferdo Vedriš jednom prilikom ilustrirao nogometno umijeće Ico Hitreca. To je postala i svojevremena mantra starijih pozavatelja i ljubitelja nogometa u Zagrebu, kojih je nažalost sve manje.

Ico Hitrec rođen je 13. travnja 1911. i vršnjak je ljutog nogometnog protivnika Građanskog za kojeg je igrao njegov brat Rudolf. Smatra ga se najboljim hrvatskim nogometašem u razdoblju prije Drugoga svjetskog rata. Brilljantan napadač, tehničar najviše klase, najčešće je igrao desnu spojku. Visok, vitak, snažan i vrlo prodoran te sjajan dribler i odličan strijelac - bio je opis kompletnog nogometaša kakav je bio Ico Hitrec. K tome treba dodati da je bio i vrhunski sprinter sposoban sprintati 100 metara ispod 12 sekundi što je u njegovo vrijeme bilo poprilično brzo uzevši u obzir da je u isto vrijeme Jesse Owens trčao 100 metara za 10.30 sekundi.

Igrati nogomet započeo je na „Malom placu“ kako su kolikvijalno svojevremeno zvali današnji Britanski trg, a kasnije na „Kineskom“ igralištu, smještenom na mjestu današnjeg Arhitektonskog fakulteta. Prvi klub bila mu je Ilirija, koja je tada imala jake juniore, a već 1924. zaigrao je za prvu momčad. Na nagovor brata Rudolfa prelazi u HAŠK i već 1927. igra za prvu momčad sa samo 16 godina. Uskoro je zaigrao i za reprezentaciju Zagreba, a 1929. i za državnu momčad u utakmici za Kraljev pehar u Bukureštu protiv Rumunjske, gdje je u pobjedi od 3:2 sudjelovao i s jednim postignutim golom. Izbornik je bio dakako Ante Pandaković.

Hitrec je nastupio 14 puta za reprezentaciju Jugoslavije i postigao 10 pogodaka, a kako je sam primijetio skupo bi puno više nastupa da i sam iz raznih razloga nije otkazivao nastupe te zbog bojkota zagrebačkih i splitskih nogometaša Mundiala u Urugvaju 1930. godine, do kojeg je došlo zbog preseljenja saveza iz Zagreba u Beograd. Naravno, kasnije će uslijediti i tragična ozljeda (slomljena potkoljenica) koju je zadobio igrajući za švicarski Grasshoppers, koja mu je u velikoj mjeri sputala karijeru.

Posebno se proslavio 1933. godine nakon što je zabio dva gola protiv poznatog španjolskog vratara Ricarda Zamore za vrijeme prve noćne utakmice u Zagrebu kada su se susrele momčadi Zagreba i Madrida. Već poznati i priznati nogometaš, kao jedan od prvih hrvatskih međunarodnih igrača, otišao je 1931. u Grasshoppers, u Švicarsku, gdje ga je tada najprestižniji športski časopis u Europi „Kicker“ uvrstio u idealnu postavu europske elitne jedanaestorice. Nakon što se vratio iz Švicarske, igrao je kratko za Špartu, a potom ponovo za HAŠK s kojim je 1938. osvojio i jedino prvenstvo Jugoslavije.

Tijekom četrdesetih polako napušta aktivno bavljenje nogometom i prelazi u nogometne djelatnike te je postao tehnički referent HAŠK-a. Bio je i prvi tehnički referent Dinama 1945. godine u čijoj su radnoj sobi, u Električnoj centrali u Gundulićevoj ulici, okupljali najistaknutiji igrači Građanskog razgovarajući o stvaranju novog kluba



Ico Hitrec (prvi slijeva)

plave boje dresova koji je poslije ponio ime Dinamo. Nažalost, samo godinu dana kasnije umro je u 35. godini života ne dočekavši stasavanje novog kluba. U njegovu čast škola nogometa pri NK Dinamu danas nosi ime „Hitrec-Kacijan“...

Drugi par braće, Ante i Mirko Pandaković, svoje karijere započinju pred Prvi svjetski rat, kada kao aktivni športaši i dužnosnici sudjeluju u prvim organiziranim aktivnostima u skijaškom športu.

Stariji Ante rođen je 1891. godine u Zagrebu, a kako je to bio običaj početkom prošlog stoljeća, tadašnji mladići bavili su se brojnim športovima koji su bili tek u začetku, kako u Zagrebu tako i na području cijele Hrvatske. Tako se, inače diplomirani pravnik, Ante bavio skijanjem, kajakaštvom, alpinizmom, tenisom, nogometom i planinarstvom, a od samih početaka aktivan je u Hrvatskom športskom savezu. Na drugoj redovnoj glavnoj skupštini Saveza održanoj 30. lipnja 1912., na kojoj su prihvaćeni

pravilnici i imenovani referenti sekcija za pojedine športske grane, Ante Pandaković imenovan je za referenta skijaške sekcije.

Već ranije su tijekom 1906. i 1907. godine bili priređivani sanjkaški izleti u Samoborsko gorje, pa je tako na Plešivici 24. siječnja 1909. godine zabilježeno prvo sanjkaško natjecanje. Ostalo je zabilježeno da je nastupalo 13 sanjkaša, devet "haškovača" i četiri člana Šišmiša iz Samobora. Na tom natjecanju prvi je bio Vladimir Erbežnik (rodnom iz Samobora), drugi Pandaković, a treći Lipovšćak mlađi.

Prvi organizirani skijaški tečaj za Hrvatsku započeo je 1913. godine u Mrkoplju, za 14 skijaša, u organizaciji Rikarda Wickerta, Ive Lipovšćaka te Ante Pandakovića.



Ante Pandaković



Mirko Pandaković

Prilikom drugog tečaja u Mrkoplju, 1914., održano je Prvo prvenstvo Hrvatske i Slavonije u skijaškom trčanju na 7 kilometara i u spustu, a prema jednim izvorima pobijedio je Ante Pandaković, dok drugi govore da je pobjedu odnio njegov brat Mirko. Jedan sudionik na prvenstvu nastupio je na skijama izrađenim u Delnicama, što je značajno jer su se skije tada isključivo uvozile iz Austrije. Vojnici su se natjecali u patrolama, po trojica u jednom "odjeljenju". Prva patrola nagrađena je džepnim satovima, a druga srebrnim novcem. Inače, u Mrkoplju je 1934. izgrađena i prva skakaonica u Hrvatskoj «pod Vrhin», gdje je već 1936. održano i međunarodno natjecanje u skijaškim skokovima na kojem je Norvežanin Jahr skočio tada nevjerojatnih 46 metara...

U razdoblju pred prvi svjetski rat, braća Pandaković su aktivni i u planinarstvu te su sa još desetak planinara izveli prvi zimski planinarski uspon na skijama u Hrvatskoj. Ante Pandaković, Ivo Lipovšćak i Rikard Wickert uspjeli su se uz pomoć skija na vrh Bjelolasice (1533m), najvišeg vrha Gorskog Kotara.

Pandakovići sudjeluju i u osnivanju Zagrebačkog športskog kluba Viktorija, osnovanog 1907. godine, a i Ante i Mirko bit će godinama najagilniji članovi i istaknuti predsjednici kluba. Nakon Prvog svjetskog rata Ante Pandaković nastavlja svoju djelatnost u športu prije svega

kao dužnosnik. Kvalificirani je skijaški učitelj, organizator teniskog i kajakaškog športa, odbornik i jedan od osnivača i tajnik Jugoslavenskog olimpijskog odbora. No, tijekom tih dvadesetih godina najviše će se ipak angažirati u nogometu gdje je pored dužnosti izbornika od 1926. do 1930. godine, u razdoblju od 1928. do 1930. obnašao i dužnost predsjednika Nogometnog saveza Jugoslavije.

Reprezentaciju je vodio na ukupno 19 utakmica s rezultatom od 7 pobjeda, dva neodlučena rezultata i 10 poraza, što je za tadašnju selekciju u nastanku bio sasvim dobar rezultat. Stariji Pandaković s nogometnih dužnosti odstupio je nakon sukoba zbog premještaja sjedišta saveza iz Zagreba u Beograd. Uslijedio je bojkot hrvatskih igrača i djelatnika na čelu s Pandakovićem što će rezultirati neodlučkom na SP u Urugvaj, premda je reprezentacija u tom vremenu bila sastavljena najvećim dijelom od igrača iz hrvatskih klubova, koji su tih godina (Građanski, Hajduk, Concordia) bili i neprikosnoveni prvaci u prvenstvima tadašnje države. Inače, lik Ante Pandakovića kao jugoslavenskog izbornika u filmu Dragana Bjelogrića „Montevideo, Bog te video“ ovjekovječio je drugi slavni izbornik - Ćiro Blažević.

Ante Pandaković umro je 1968. godine, a danas jedna ulica u Zagrebu na Trešnjevci nosi njegovo ime.

Mirko Pandaković, po struci stomatolog, bio je, kao i njegov brat, svestrani športšaš i športski dužnosnik. Četiri godine je mlađi (rođen 1895.) i jedan je od prvih međunarodnih nogometnih sudaca na ovim prostorima. Sudački ispit položio je 1913. godine u Pragu te je jedan od zaslužnijih za uvođenje nogometnih pravila i unapređenje suđenja u Zagrebu.

Uz brata Antu, aktivni je sudionik svih športskih zbivanja u Zagrebu, od skijanja do nogometa. Osim toga što je bio jedan od osnivača zagrebačke Viktorije, sudjelovao je i u aktivnostima oko osnivanja NK Segeste iz Siska.

Zajedno s bratom poslije rata obnavlja i Zagrebačko klizačko društvo, a obojica su bili i odbornici u Ski-klubu Zagreb. Mlađi Pandaković kao aktivni športšaš bio je osobito dobar u skijanju te je kao takav nastupio i na Olimpijskim igrama u Chamonixu održanim 1924. Bio je uz Dušana Zinaju prvi hrvatski zimski olimpijac. Nažalost zbog loma skije na utrci od 18 kilometara, morao je odustat. Tijekom godina bio je aktivan kao športski djelatnik u Viktoriji, a poslije rata živio je u Italiji gdje je 1962. u Brunateu i umro.

LITERATURA:

AA. VV. Nogometni leksikon, Leksikografski zavod Miroslav Krleža, Zagreb, 2004.

Juro Horvat, Povijest samoborskog športa od 1740. do 2000., Samoborski športski savez, Samobor 2000.

Boris Mutić, Hrvatski športšaši na zimskim olimpijskim igrama, Hrvatski olimpijski odbor, Zagreb, 2006.

Zvonimir Magdić, Legendo, ime ti je Hitrec u: Povijest športa, Zagreb, br. 22. 1991.

Zdenko Jajčević, Sto godina skijanja u Zagrebu 1894.-1994., Zagrebački skijaški savez, Zagreb, 1994.

www.skijanje.hr

Materijali Hrvatskog športskog muzeja

Iztok Puc

(14. IX. 1966. - 20. X. 2011)

Tekst: DRAŽEN PINEVIĆ

Bio je strašan, veliki pucač, igrač koji je vidio igru, jednostavno nezadrživ za protivnika, po mnogima najbolji, najkompletniji lijevi vanjski svih vremena



U Zagrebu 3. studenog na komemoraciji u Maloj dvorani Vatroslava Lisinskog i kasnije na pogrebu na Mirogoju, hrvatski se šport oprostio od zlatnog olimpijca iz Atlante, rukometaša Iztoka Puca. Preminuo je 20. listopada, nakon kratke i teške bolesti, u 46. godini u SAD-u, gdje je živio prateći tenisku karijeru sina Borut.

Iztok Puc rođen je 14. rujna 1966. u Slovenjgradecu

u Sloveniji. Karijeru je počeo u dresu *Šoštanja*. Od 1986. do 1990. igrao je za banjolučki *Borac* u čijem dresu postaje reprezentativac, nositelj svjetskoj juniorskog zlata iz Rijeke 1987. i olimpijske bronce iz Seula 1988. godine. Do svoje 24. godine imao je čak 96 nastupa za Jugoslaviju. Nakon toga, 1990. dolazi u Zagreb i nakon raspada Jugoslavije postaje hrvatski reprezentativac. Sa *Zagrebom* osvaja dva naslova prvaka Europe - 1992. u finalu protiv *Teke* u Santanderu, te 1993. protiv *Wallaua* u Frankfurtu. Fotografija njegovog gola u posljednjoj sekundi iz Festhalle ulazi u anale hrvatskog športa.

Drugi dio hrvatske priče vezan je uz selekciju za koju je nastupao 65 puta. Redom: 1993. Mediteransko zlato na prvim MI za Hrvatsku u francuskom Nimesu, 1994. europska bronca na prvom EP u Portugalu, 1995. svjetsko srebro na Islandu i kao kruna velike priče 1996. - olimpijsko zlato u Atlanti.

Strašan, veliki pucač, igrač koji je vidio igru, jednostavno bio nezadrživ za protivnika, po mnogima najbolji, najkompletniji lijevi vanjski svih vremena.

Nakon 1994. vraća se doma u Sloveniju, igra pet godina u Celju, tri godine u Prulama, mijenja reprezentativni dres. Za Sloveniju je nastupio 34 puta, odveo je na OI u Sydney.

Iztok Puc je uz Andreja Lavrova jedini svjetski rukometaš koji je igrao na trima Igrama u tri različita dresa: 1988. za Jugoslaviju, 1996. za Hrvatsku i 2000. za Sloveniju.

Prema riječima predsjednika HOO Zlatka Mateše, dogovorom HOO-a i slovenskih kolega utemeljit će se godišnja nagrada Iztok Puc za najboljeg mladog rukometaša na području Hrvatske i Slovenije.



Pavao Jurina

(2. I. 1955. - 2. XII. 2011)

Tekst: DRAŽEN PINEVIĆ

UBjelovaru je, od posljedica srčanoga udara, u 56. godini preminuo legendarni našički, bjelovarski i hrvatski rukometaš Pavle Jurina. Zlatni olimpijac iz Los Angelesa 1984. godine, sjajan pucač, ljevak velike siline udarca pred kojim su pucale i najbolje obrane.

Rukomet je počeo igrati u našičkom *Partizanu*, a od 1976. igrao je za bjelovarski *Partizan*. Skupio je i 135 nastupa za reprezentaciju Jugoslavije u čijem je dresu nastupao na Igrama '80 u Moskvi i '84 u Los Angelesu. Bilježi u to zlatno vrijeme i dva nastupa za selekciju svijeta u Dortmundu i Göteborgu. Na SP u Njemačkoj '82. osvojio je srebro, a na Mediteranskim igrama dva zlata - u Splitu '79 i '83 u Maroku. S Bjelovarom bilježi dva naslova prvaka Jugoslavije - '77 i '79. i Jugo-kup '76.

Tri puta proglašen je najboljim rukometašem Hrvatske - '79, '80 i '82, i također tri puta najboljim športšesom Bjelovara - '80, '82 i '84.

Pavao Jurina pokopan je u Bjelovaru 5. prosinca.



Otkriveni spomenik i spomen soba Dražena Petrovića u Šibeniku

Na dan kada bi Dražen Petrović navršio svoj 47. rođendan, 22. listopada 2011., svečano je otkriven njegov spomenik u Šibeniku, na platou kod dvorane na Baldekinu. Skulptura, rad akademskog kipara Kažimira Hrastea, izlivena je u bronci u Ljevanici Ujević, a prikazuje velikog košarkaša u njegovoj prvoj fazi karijere kako sjedi na klupi s košarkaškom loptom među nogama.



Istoga dana, javnosti je predstavljena i Draženova spomen soba koja će djelovati kao izostava Memorijalnog centra Dražen Petrović iz Zagreba. Spomen soba nalazi se u stanu obitelji Petrović u Preradovićevoj ulici br.

3 na Bualima i ostala je netaknuta, onakva kakvu je slavni košarkaš ostavio, dok se u ostatku stana nalaze eksponati te prostor za projekcije u kojem bi se prikazivali isječci iz Draženove karijere.



Treba napomenuti kako je riječ tek o prvoj fazi uređenja Draženovog spomen područja u sklopu kojeg je postavljen spomenik košarkašu i ureden prostor oko njega. Preostaje još provedba druge faze projekta, koja će obuhvatiti izgradnju košarkaškog igrališta na prostoru iza Draženovog kipa, uređenje trga ispred igrališta na kojem je postavljen spomenik te parkirališnog prostora ispod igrališta.

Završetkom radova, Draženova spomen soba, skulptura i igralište činit će memorijalno područje posvećeno ovoj velikoj košarkaškoj zvijezdi.